

Arrest

nr. 316 495 van 14 november 2024
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekers hadden ingediend op 3 augustus 2023, onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2023 werd ingediend door :

*L.F., J.A. [...]
L.D.L., A.C. [...]*

*+ 2 kinderen:
L.L., L.N. [...]
Geboren te [...] op 18.03.2006
L.L., F.A. [...]
Geboren te [...] op xx.07.2011
Nationaliteit: El Salvador
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het eerste VIB werd ingediend op 27.01.2020 en werd afgesloten op 08.10.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De minderjarige kinderen dienden op 22.10.2021 een tweede VIB in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 20.06.2022 een niet ontvankelijke beslissing, de RVV verwierp het beroep hiertegen op 07.10.2022. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk een jaar en iets meer dan acht maanden voor de eerste procedure en iets minder dan een jaar voor de tweede procedure– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische ambassade is in El Salvador– enkel een ereconsulaat – waardoor ze zich zouden dienen te wenden tot de ambassade in Panama-Stad (Panama), waar zij gelet op hun nationaliteit niet gerechtigd zijn om te verblijven. Echter, op de website van de Belgische ambassade te Panama (Solicitud de visa | FPS Foreign Affairs - Foreign Trade and Development Cooperation (belgium.be)) staat vermeld dat inwoners van zowel El Salvador als Guatemala zich voor de aanvraag van een visum lang verblijf kunnen melden tot het ereconsulaat in El Salvador en Guatemala. Dat betrokkenen zich niet naar Panama kunnen verplaatsen kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat betrokkenen lang zullen dienen te wachten op een beslissing, dewelke minstens maanden in beslag kan nemen, dient opgemerkt te worden dat het besluitvormingsproces van de bevoegde diplomatieke of consulaire post op voorhand niet bepaald kan worden. De wet voorziet geen maximumtermijn waarbinnen een antwoord moet worden verschaft op een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM en art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie betreft dient er eerst en vooral opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten

aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Zij verwijzen naar hun sociale banden, vrienden- en kennissenkring en zakelijke relaties. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkenen tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Verder dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in hun land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale banden in België in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.

Betrokkenen beweren dat het centrum van belangen ondertussen al enkele jaren in België is. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers 40 en 41 jaar in El Salvador, de twee kinderen respectievelijk 14 jaar en 9 jaar. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde mevrouw in haar VIB dat haar moeder, zes zussen en één broer nog in El Salvador wonen. Verder blijkt dat er nog een zoon van meneer in El Salvador verblijft, net als zijn moeder. Daarnaast menen betrokkenen dat de reis naar El Salvador erg lang is en dat zij beperkte financiële middelen hebben. Het zou praktisch en financieel erg moeilijk zijn om de reis en het verblijf in El Salvador te regelen. Betrokkenen tonen eerst en vooral niet aan dat de genoemde familieleden niet langer in El Salvador zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ten tweede staat het betrokkenen steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen financiële middelen zouden hebben om de reis naar El Salvador te maken en dat het tevens praktisch moeilijk zou zijn, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat mevrouw gewerkt heeft bij [...] van februari 2021 tot mei 2021 en van november 2021 tot maart 2022 en een werkovereenkomst met [...] voorlegt van mei 2021 tot en met november 2021 en dat haar

werkgever erg tevreden is, alsook dat mijnheer werkte als poetsman van februari 2021 tot en met maart 2022 bij [...] vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB van betrokkenen werd afgesloten op 08.10.2021 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkenen halen aan dat hun werkgevers erg tevreden zijn over hun prestaties. Dit element kan verder echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat hij alhier wensen te werken zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dienen aan te vragen. Zij moeten hun gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van hun arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun kinderen in België naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat de kinderen bij terugkeer opnieuw dienen te beginnen in een ander schoolsysteem, wat een ontworteling van hun schoolomgeving tot gevolg zou hebben dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt met enig bewijs. Betrokkenen hebben daarenboven steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat de kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kind, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders volgt. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst. Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is.

Betrokkenen beroepen zich op Art. 16 van het Kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op dat, wat het aangehaalde art. 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de bescherming van hun privésfeer en recht op privacy geschonden zou worden door een terugkeer naar hun land van herkomst.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en 29 (recht op onderwijs en zelfontplooiing) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielpprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs en ontplooiing niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Betrokkenen halen art. 30 IVRK aan, dat stelt dat kinderen die bij een etnische, religieuze of linguïstische minderheidsgroep van een land horen het recht hebben hun eigen taal te gebruiken en eigen cultuur en godsdienst te beleven. Betrokkenen geven niet aan hoe

dit artikel niet zou gerespecteerd worden door een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst om zich in orde te stellen met de bepalingen uit de Vreemdelingenwetgeving. Ook art. 31 IVRK wordt door betrokkenen aangehaald, kinderen hebben recht te spelen, rusten en zich te ontspannen. Ook hier maken betrokkenen niet verder duidelijk dat dit artikel geschaad zou worden door een terugkeer naar hun land van herkomst. Om dezelfde reden kunnen de aangehaalde art. 43 en 45 uit het IVRK niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat ze sinds 2020 in België verblijven, dat ze hun kennis Frans aan het perfectioneren zijn, dat ze zich goed geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving, dat meneer L. een opleiding "Polyvalent onderhoudsmedewerker gebouwen" volgde, dat ze een cursus burgerschap volgden, dat er echte bereidheid zou zijn om zich te integreren en niet afhankelijk te zijn van de Belgische autoriteiten, dat zij positieve getuigenverklaringen voorleggen, dat meneer een opleiding volgde in een knelpuntberoep) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, samen met haar minderjarig kind, afgeleverd, op grond van de volgende motieven:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: L.D.L., A.C.

[...]

nationaliteit : El Salvador

+ minderjarig kind L.L., F.A. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor haar partner en de kinderen, werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische elementen/documenten voor.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan tweede verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, op grond van dezelfde motieven.

1.4. Met de vierde bestreden beslissing wordt aan derde verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, op grond van de volgende motieven:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: L.L., L.N.

[...]

nationaliteit : El Salvador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische elementen/documenten voor.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- De artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, "VW")
- Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna, "Handvest");
- Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, "EVRM"); de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel;

1. IN RECHTE

Artikel 9bis, §1, 1ste lid VW stelt vast :

1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
»

Volgens de Raad van State "Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent difficile le retour de l'étranger dans son Pays d'origine ou dans son Pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée" (zie o.a. een arrest van 20 juni 2000, n°88076).

"Une règle d'administration Prudente exige que 'l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé' dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient" (R.v.S. n°58869, 11ème chambre, 01 /04/1996, R.D.E 1996, p. 742).

De uitzonderlijke omstandigheden dienen in het licht van het proportionaliteitsbeginsel nagekeken te worden. Conform dit beginsel moet men van de vreemdeling geen terugkeer naar zijn land van herkomst eisen indien dit voor hem grote moeilijkheden zou betekenen en indien het voordeel hiervan voor de Belgische staat minder belangrijk zou zijn.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

Eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 8 van het EVRM:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vermeld op de beslissing (formele motivering): « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, no 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RVV no 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RVV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RVV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, +58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (Rvs, 31 mei 1979, n0 19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het evenredigheidsbeginsel is een eis voor adequaatheid, tussen de middelen die door de overheid worden gebruikt en het doel dat zij nastreeft:

« Une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et d'autres part, leur accomplissement plus ou moins aisée dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposées s'ils s'y soumettaient » (C.E., 1+58.869, 11ème chambre, 01/04/1996, R.D.E.1996, p.742; n0 103.146 ; voy. aussi RvS nr 211.254 du 22 février 2011).

2. IN CASU

Overwegende dat verzoekers in België een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij zich bevinden;

Overwegende dat verzoekers onder meer hun privé- en familielevens beschermd door artikel 8 EVRM hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden en in het bijzonder de scholing van hun twee kinderen die ook onder artikel 8 EVRM valt.

Dat artikel 8 van het EVRM inderdaad niet alleen het recht op gezinsleven beschermt, maar ook het recht op bescherming van persoonlijke levenssfeer en daarmee het recht om sociale relaties met andere mensen te behouden maar tevens om een professionele toekomst op te bouwen, hetgeen van essentieel belang is om een inkomen te genereren dat op zijn beurt verzoeker zijn menselijke waardigheid kan garanderen;

Dat de continuïteit van de scholing van kinderen maakt in dit verband ook deel uit van hun privé-leven en artikel 16 van het IVRK luidt als volgt:

« Nul enfant ne fera l'objet d'immixtions arbitraires ou illégales dans sa vie privée, sa famille, son domicile sa correspondance, ni d'atteintes illégales à son honneur et à sa réputation. »

Dat de artikelen 30, 43 en 45 van het Internationaal Verdrag inzake de bescherming van de rechten van alle migrerende werknemers en hun gezinsleden en de artikelen 28, 29 en 31 van het IVRK het recht op onderwijs voor alle kinderen in de context van internationale migratie beschermen;

Dat de verzoekende partijen het bestaan van het privé- en/ of het familie- en gezinsleven voldoende hebben aangetoond in hun aanvraag;

Dat de rechtspraak het belang van de naleving van artikel 8 EVRM benadrukt:

« S'il est de principe, en droit international, que les Etats ont le pouvoir souverain de contrôler l'entrée: le séjour et l'éloignement des étrangers, il n'en reste pas moins que les Etats qui ont ratifié la CEDH ont accepté de limiter le libre exercice de cette prérogative dans la mesure des dispositions de celle-ci il y avait, dès lors, lieu d'examiner si la vie privée et familiale dont faisaient état les demandeurs pour conclure dans leur chef à l'existence d'un droit à la protection d'une vie familiale par le biais des dispositions de l'article 8 CEDH rentrait effectivement dans les prévisions de ladite disposition de droit international qui est de nature à tenir en échec la législation nationale» (Administratieve Rechtbank, 21 avril 2004 — I. et I./ Ministre de la Justice, Réf. : no 17080 du rôle) ;

Dat een weigering van machtiging tot verblijf, waaronder de verplichting om terug te keren naar El Salvador om daar een dergelijk verzoek in te dienen, ongetwijfeld een beperking zou vormen op verzoekers kinderen hun recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en hun persoonlijke en educatieve ontwikkeling, die ongetwijfeld de kern van artikel 8 EVRM vormen;

Dat in het kader van een situatie van eerste toelating, zoals in casu, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, S 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, S 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 84);

Dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken;

Dat, zoals benadrukt door de Raad van State in zijn arrest van 25 september 1986 « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la Protection de la vie familiale » ;

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597 / 09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Dat in deze afweging de belangen van het kind bijzonder zwaar wegen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt immers dat bijzondere aandacht wordt besteed aan de situatie van de betrokken minderjarigen :

"the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135 and W v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. "En verder: "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, SS 118 120). Zie ook : "Lorsqu' il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres , darren Omoregie et autres, précité, §66, Amelo Aponte c. Pays-Bas n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. (EI RM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144).

Dat de belangen van de minderjarige kinderen dus moeten worden afgewogen bij het nemen van een beslissing en dat deze belangen beschermd worden door verschillende normen, waaronder artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK), dat bepaalt dat bij alle beslissingen betreffende het kind de belangen van het kind doorslaggevend moeten zijn;

Dat het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (M.B. 5.1X.1991), bepaalt in dit verband met name: «Article 3.1. Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de Protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. Article 3.2. Les Etats parties s'engagent à assurer à l'enfant la Protection et les soins nécessaires à son bien-être, compte tenu des droits et devoirs de ses Parents, de ses tuteurs ou des autres Personnes légalement responsables de lui, et ils Prennent à cette fin toutes les mesures législatives et administratives appropriées. Article 9.1. Les Etats parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que les autorités compétentes ne décident, sous réserve de révision judiciaire et conformément aux lois et procédures applicables, que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant. Une décision en ce sens peut être nécessaire dans certains cas particuliers, par exemple lorsque les parents maltraitent ou négligent l'enfant, ou lorsqu'ils vivent séparément et qu'une décision doit être prise au sujet du lieu de résidence de leur enfant. ».

Dat het feit dat het Kinderrechten Verdrag geen direct werking heeft sluit niet uit dat verwerende partij rekening dient te houden met het hoger belang van de kind en de aangevoerde elementen in dit verband, quod non.

Dat het arrest 'Jeunesse' van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt immers dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn wanneer het minderjarigen betreft;

Dat ook in artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn) is de verplichting opgenomen om rekening te houden met het privé- en gezinsleven en met de belangen van het kind: « Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les Etats membres tiennent diment compte: a) de l'intérêt supérieur de

l'enfant, b) de la vie familiale, c) de l'état de santé dit ressortissant concerné d'un Pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. » et 6, §4 : « A tout moment, les Etats membres peuvent décider d'accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour pour des motifs charitables, humanitaires ou autres à ressortissant d'un Pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. Dans ce cas, aucune décision de retour n'est prise. Si une décision de retour a déjà été prise, elle est annulée ou suspendue pour la durée de validité du titre de séjour ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour. »

Dat het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109. Nationale autoriteiten moeten rekening houden met de praktische uitvoerbaarheid en evenredigheid van de maatregelen die ze nemen, en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht geven aan de belangen van kinderen op wie deze maatregelen een directe impact hebben;

In casu is bij de afweging van verzoekers belangen onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden van het geval, hetgeen op zich de nietigverklaring van de bestreden beschikking rechtvaardigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun kinderen in België naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat de kinderen bij terugkeer opnieuw dienen te beginnen in een ander schoolsysteem, wat een ontworteling van hun schoolomgeving tot gevolg zou hebben dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt met enig bewijs. Betrokkenen hebben daarenboven steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat de kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kind, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders volgt. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst. Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is.

Overwegende dat het hier duidelijk om een onevenredige hinder voor verzoekers, die geenszins in verhouding staat tot het doel van de wet, die voorziet in de indiening van een verblijfsaanvraag vanuit het land van herkomst;

Dat verzoekers kinderen immers al vier jaren naar school in België gaan en dat zij hier een netwerk hebben ontwikkeld;

Dat de volgende in het kader van hun aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd uiteengezet:

'Tussen 2020 en 2022 (schooljaren van 2020-2021 en 2021-2022) gin F. naar één vrije basisschool in Houthalen (stuk 13). In september 2022 werd hij ingeschreven in de school Vauban gelet op hun verhuizing naar Charleroi (stukken 14-15). Zoals het blijkt uit de verschillende schoolverslagen, zijn de resultaten uitstekend goed voor één jong kind die geen Nederlands noch Frans destijds beheerste (stuk 16). Hij heeft zijn "Certificat d'Etudes de Base" deze jaar gehaald en zijn lerare Zijn tevreden met hem (stuk 25).

L. ging eerst naar een secundaire onderwijs school, [...], in Hasselt toen zij in België aankwam. Zij deed eerst een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers tijdens het jaar 2019-2020 alsook tijdens het volgend jaar (2020-2021) (stuk 17). Dan werd ingeschreven voor het jaar 2021-2022 op het derde jaar van secundaire onderwijs, richting Horeca. Zoals het blijkt uit de rapport zijn haar leraressen tevreden met haar attitude ten aanzien van haar studies, en dit ondanks de moeilijkheden (stuk 18). Dit wordt ook bevestigd door haar Franse lerares (stuk 20): "J'ai vu différents types d'étudiants, mais jamais une élève qui était si déterminée, positive, et travailleuse que L. » en haar praktijkleraar keuken : « liet geen situatie onbenut om zich in onze cultuur en taal bij te schaven. Ze wilde gewoon alles weten, studeerde, taken werden ingeleverd, inhaalstudies waren spontaan gevolgd. Zij had duidelijk talenten voor de opleiding hotel" (stuk 21). Ook haar leerkracht praktijk restaurant benadrukt de volgende: "tijdens ons samenwerking op school is me opgevallen dat ze heel erg betrokken was bij haar opleiding en het leren van andere talen als Nederlands en Frans" (stuk 22). Dit jaar (2022-2023) was Zij nog ingeschreven op het derde jaar van secundaire onderwijs wegens de school- en taalverandering (stuk 19). Ze slaagde echter voor haar jaar met mooie resultaten en gaat door naar het 4e jaar (stuk 26). "

I)at in geval van terugkeer, zelfs tijdelijk, naar El Salvador, zullen de kinderen verplicht onderwijs opnieuw te beginnen in een ander schoolstelsel dan in België, hetgeen ook een ontworteling van hun school- en gemeenschapsumgeving tot gevolg zal hebben, die zij al vier jaar volgen;

I)at indien in theorie een dergelijke verandering van school eventueel mogelijk is, wordt door de bestreden beslissing absoluut geen rekening gehouden met het emotionele aspect van één verandering van school voor F. en L. die bijzonder inspanningen hebben gemaakt om zich aan te passen aan de Nederlandse taal, de Franse taal en de Belgische school programma sinds 4 jaren, wat redelijk lang is op deze leeftijd.

Dat het beginsel van het belang van het kind omvat in dit verband twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136);

Dat hun aanzienlijke inspanningen die zij in het kader van hun briljante schoolloopbaan hebben geleverd, zouden bovendien ernstig in gevaar worden gebracht, waardoor hun toekomstige schoolopleiding in het gedrang zou komen en zij hoe dan ook een of zelfs twee schooljaren zouden verliezen, gelet op de huidige termijnen voor de behandeling van visumaanvragen;

Dat de bestreden beslissing die elementen absoluut niet in aanmerking neemt;

Dat elke onderbreking van hun schoolopleiding, zelfs tijdelijk, om de huidige aanvraag via de gewone weg in te dienen, zou ongetwijfeld zeer nadelig voor hen zijn op vlak van welzijn en educatie;

Dat de Raad van State zich al meermaals over deze kwestie heeft uitgesproken :

« la décision contestée n 'a pu, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation quant à la portée de cette notion, décider que la minorité du requérant, la rupture d'une scolarité en cours, la suspension pour une durée incertaine, fit-elle en principe limitée, des liens familiaux tissés entre le requérant, sa sœur et son beau-frère et l'existence d'une procédure de tutelle officielle en cours d'homologation, ne constituent pas des circonstances exceptionnelles qui justifient que la demande soit introduite en Belgique plutôt qu'à l'extérieur du Royaume » (RvS, 08.02.2002, arrêt n°103.410) ;

Een andere arrest van de Raad van State wordt als volgt gemotiveerd: « le fait qu'ils n'aient pas été autorisés au séjour (aux fins de poursuivre des études) n'enlève rien au fait que leurs enfants, soumis d'ailleurs à l'obligation scolaire, ont maintenant suivi plusieurs années d'études en Belgique.

Que la loi du 22.12.1999 relative à la régularisation de certaines catégories d'étrangers prend en compte les études, même maternelles des enfants, que cet élément est un signe d'intégration évident. (...)

Que cet élément ne peut être écarté pour le seul motif qu'il ne s'agit pas d'études pouvant conduire à la délivrance d'un permis étudiant » (C.E., 24.09.2001, arrêt n°99.050)

Dezelfde rechtbank oordeelde ook dat : « L'obligation d'interrompre une année scolaire, fût-elle maternelle, Pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses Parents, leur retour dans leur Pays d'origine (. ..) » (C.E., 6 mars 2001, R D.E., 2001, no 113, p.219, voir également, e.a., C.E., arrêt n° 126.221 du 09.12.2003) ;

De Rechtbank van eerste aanleg van Brussel heeft zich meer recentelijk ook over deze kwestie uitgesproken en geoordeeld dat :

Que la rédaction des articles 3 et 28 [de la relative aux droits de l'enfant] combinée permet de conclure que les demandeurs Possèdent un droit subjectif à ne pas voir la scolarité de leurs enfants perturbée ;

Qu'il apparaît que les deux enfants aînés des demandeurs sont scolarisés en Belgique depuis Plusieurs années, lisent et écrivent en langue française et que leur éloignement vers la Roumanie leur ferait perdre à tout le moins une année scolaire afin de combler les différences résultant de l'enseignement prodigué dans leur pays d'origine avec le risque réel d'un abandon scolaire ;

Que si l'on peut admettre que les demandeurs en restant sur le territoire belge nonobstant les décisions de refus dont ils avaient fait l'objet ont ainsi contribué à aggraver le préjudice qu'ils invoquent actuellement force est également de constater que le défendeur était au courant de la problématique de la scolarité des enfants suite à la demande de régularisation introduite le 20jan'tier 2003 et s'est gardé de prendre toute prise de position à cet égard ;

Qu'en considération de l'intérêt supérieur des enfants des demandeurs et eu égard aux obligations reconnues par l'Etat belge quant au droit à une régularité de fréquentation scolaire, il convient de dire la demande fondée ;

Qu'en vue d'assurer le respect de notre décision il convient de condamner le défendeur au Payement d'une astreinte de 250 Eur par jour de retard » (Civ. Bruxelles (réf.), 13 mai 2005, site internet du Service droit des jeunes — Journal du droit des jeunes, www.sdj.be).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ook erkend dat de onderbreking van een schooljaar voor een minderjarig kind ernstige schade zou veroorzaken die moeilijk te herstellen zou zijn en daarom een uitzonderlijke omstandigheid kan vormen in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat het feit dat ze kunnen terugkeren tijdens de vakantieperiode verandert niets aan deze vaststellingen, gezien de tijd die nodig is om één visum te bekomen en het feit dat ze zich hoe dan ook zouden moeten aanpassen aan een ander schoolprogramma en het risico zouden lopen één of zelfs twee jaar te verliezen, zoals al het geval was toen ze voor het eerst in België aankwamen;

Dat verwerende partij bijgevolg het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door een manifeste appreciatie fout te maken tussen de ongemakken waarmee verzoeker zou geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar zijn land van herkomst, namelijk voor verzoekers scholing, dit afgewogen tegen de doelstelling van de te vervullen formaliteiten die enkel een algemeen belang dienen en waarop uitzonderingen mogelijk zijn bij buitengewone omstandigheden zoals aangehaald door de verzoeker;

Dat de Raad van State in constante rechtspraak heeft geoordeeld dat de buitengewone omstandigheden geen overmacht moeten uitmaken maar wel omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf :

"Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son Pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée" (zie o.a. een arrest van 20 juni 2000, n°88076).

" Une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient" (R.v.s, +58869, 11ème chambre, 01/04/1996, R.D.E 1996, p. 742).

Dat hieruit blijkt duidelijk dat de scholing van de kinderen een uitzonderlijke omstandigheid vormt die de indiening van de verblijfsaanvraag vanuit België rechtvaardigt gelet op de zeer nadelig gevolgen voor hen in geval van onderbreking van hun scholing in België;

I) dat het feit dat "betrokkenen hebben daarenboven steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen" verandert niets aan hierboven vermelde conclusie;

Dat in artikel 9bis immer nergens wordt gespecificeerd dat de vreemdeling het land legaal moet binnenkomen of er legaal moet verblijven. Illegaal verblijf is dus geen belemmering om een dergelijke aanvraag in te dienen;

Dat in één uitspraak nr. 236 003 van 26-05-2020 heeft Uw Raad overwogen :

« En effet, le Conseil rappelle que l'article 9bis de la Loi n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière. Il en découle que l'illégalité du séjour d'un étranger ne constitue pas en soi un obstacle à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis de la Loi. Dès lors, en considérant uniquement que le requérant s'est mis lui-même en connaissance de cause dans une situation illégale et que 1e fait d'avoir tissé ou noué des liens sociaux dans une situation irrégulière et de s'être maintenu en séjour illégal sur le territoire ne peuvent fonder un droit à obtenir l'autorisation de séjourner en Belgique et la partie défenderesse ajoute à la loi par une position de principe que n'autorise pas l'article 9bis de la Loi, lequel confère au ministre ou à son délégué un très large pouvoir d'appréciation, pour autant toutefois qu'il réponde par ailleurs, de façon adéquate et suffisante et aux principaux éléments soulevés dans la demande d'autorisation de séjour de l'administré, ce qui n'est pas le cas en l'espèce. » (CCE no 236.003 du 26/05/2020 ; CCE no 247.448 du 14/01/2021).

Dat Uw Raad heeft ook al bepaald dat :

« le large pouvoir d'appréciation de l'Office des étrangers pour juger de l'existence d'un élément de circonstances exceptionnelles lui permet de rejeter l'intégration qui s'est construite à partir d'un séjour illégal, mais si l'Office des étrangers le fait, il doit motiver son point de vue, invoquer le séjour illégal signifierait que toutes les demandes humanitaires pourraient être rejetées est car elles sont par défaut ou presque soumises par des personnes en séjour illégal2 ».

Dat omwille van al die redenen er een schending vaststaat van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel ;"

2.1.2. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekers erkennen dat de bescherming onder deze bepaling niet absoluut is maar beroepen zich op de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM oplegt aan het bestuur en waarbij een fair balance moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Zij wijzen op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is in deze belangenafweging, er een belangrijk gewicht aan moet worden toegekend.

De Raad wijst er in die context op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Verzoekers betogen dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en de elementen die zij in dat verband hebben aangevoerd. Zij wijzen erop dat hun kinderen al vier jaren naar school in België gaan en dat zij hier een netwerk hebben ontwikkeld en dat zij in geval van terugkeer, zelfs tijdelijk, naar El Salvador, verplicht opnieuw onderwijs moeten beginnen in een ander schoolsysteem dan in België, hetgeen ook een ontworteling van hun school- en gemeenschapsumgeving tot gevolg zal hebben, die zij al vier jaar volgen. Zij betogen dat hieruit duidelijk blijkt dat de scholing van de kinderen een uitzonderlijke omstandigheid vormt die de indiening van de verblijfsaanvraag vanuit België rechtvaardigt gelet op de zeer nadelige gevolgen voor hen in geval van onderbreking van hun scholing in België. Ook verwijzen ze naar artikelen 30, 43 en 45 van het Internationaal Verdrag inzake de bescherming van de rechten van alle migrerende werknemers en hun gezinsleden en de artikelen 28, 29 en 31 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), die het recht op onderwijs voor alle kinderen in de context van internationale migratie beschermen. Zij verwijzen ook naar artikel 16 van het IVRK.

De verwerende partij heeft omstandig gemotiveerd aangaande de elementen uit de aanvraag die betrekking hadden op het hoger belang van het jongste kind en op de scholing van de kinderen, meer bepaald als volgt:

“Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun kinderen in België naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat de kinderen bij terugkeer opnieuw dienen te beginnen in een ander schoolsysteem, wat een ontworteling van hun schoolomgeving tot gevolg zou hebben dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt met enig bewijs. Betrokkenen hebben daarenboven steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat de kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kind, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders volgt. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de

schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst. Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is.

Betrokkenen beroepen zich op Art. 16 van het Kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op dat, wat het aangehaalde art. 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de bescherming van hun privésfeer en recht op privacy geschonden zou worden door een terugkeer naar hun land van herkomst.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en 29 (recht op onderwijs en zelfontplooiing) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielpprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs en ontplooiing niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Betrokkenen halen art. 30 IVRK aan, dat stelt dat kinderen die bij een etnische, religieuze of linguïstische minderheidsgroep van een land horen het recht hebben hun eigen taal te gebruiken en eigen cultuur en godsdienst te beleven. Betrokkenen geven niet aan hoe dit artikel niet zou gerespecteerd worden door een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst om zich in orde te stellen met de bepalingen uit de Vreemdelingenwetgeving. Ook art. 31 IVRK wordt door betrokkenen aangehaald, kinderen hebben recht te spelen, rusten en zich te ontspannen. Ook hier maken betrokkenen niet verder duidelijk dat dit artikel geschaad zou worden door een terugkeer naar hun land van herkomst. Om dezelfde reden kunnen de aangehaalde art. 43 en 45 uit het IVRK niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Voorafgaand merkt de Raad op, zoals dit ook wordt aangestipt in de eerste bestreden beslissing, dat het oudste kind van verzoekers, namelijk derde verzoekster, reeds meerderjarig was op het moment van de bestreden beslissing en verzoekers zich dus wat haar betreft niet kunnen beroepen op het hoger belang van het kind. De Raad beperkt zich in deze context dan ook tot de beoordeling van de situatie van het jongste kind van het gezin, dat op het moment van het nemen van de beslissing 12 jaar oud was.

Verzoekers betogen dat in theorie een verandering van school eventueel mogelijk is, maar dat door de bestreden beslissing absoluut geen rekening wordt gehouden met het emotionele aspect van een verandering van school, terwijl hun zoon bijzondere inspanningen heeft geleverd om zich aan te passen aan de Nederlandse taal, de Franse taal en het Belgische schoolprogramma sinds 4 jaren, wat redelijk lang is op deze leeftijd.

De Raad stelt vast dat verzoekers over de emotionele impact geen gewag hebben gemaakt in hun aanvraag, waardoor de verwerende partij daar ook geen rekening mee kon houden. Deze laatste heeft er dan ook terecht op gewezen dat verzoekers het houden bij een blote bewering en niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van het kind geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, gezien zij niet aantonen dat het kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst temeer nu hij daar reeds onderwijs moet hebben genoten gezien zijn leeftijd. De verwerende partij voegt daar aan toe dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen het belang van het kind is, dat hij zijn ouders volgt en dat gebruik kan worden gemaakt van de schoolvakantie om de nodige stappen te zetten om de machtiging tot verblijf aan te vragen.

Verzoekers stellen dat de aanzienlijke inspanningen die hun minderjarig kind in het kader van zijn briljante schoolloopbaan heeft geleverd, ernstig in gevaar zouden worden gebracht, waardoor zijn toekomstige schoolopleiding in het gedrang zou komen en hij hoe dan ook      of zelfs twee schooljaren zou verliezen, gelet op de huidige termijnen voor de behandeling van visumaanvragen. Zij betogen dat het feit dat ze kunnen terugkeren tijdens de vakantieperiode niets verandert aan deze vaststellingen, gezien de tijd die

nodig is om een visum te bekomen en het feit dat ze zich hoe dan ook zouden moeten aanpassen aan een ander schoolprogramma en het risico zouden lopen één of zelfs twee jaar te verliezen, zoals al het geval was toen ze voor het eerst in België aankwamen. Zij stellen dat elke onderbreking van zijn schoolopleiding, zelfs tijdelijk, om de huidige aanvraag via de gewone weg in te dienen, ongetwijfeld zeer nadelig zou zijn op het vlak van welzijn en educatie.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers weliswaar wijzen op de passage rond de schoolloopbaan in de aanvraag, maar dat noch daaruit, noch uit de aanvraag in het geheel de voorgaande argumentatie blijkt, waardoor de verwerende partij ook niet kan worden verweten om daar geen rekening mee te hebben gehouden. Hoe dan ook heeft de verwerende partij er in dat verband - het weze herhaald - ook op gewezen dat de beide kinderen, dus ook het minderjarige kind van verzoekers, gezien hun leeftijd reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Verzoekers betwisten dit niet.

Verder merkt de Raad op dat waar verzoekers verwijzen naar het recht op onderwijs gewaarborgd door verschillende internationale verdragen, daargelaten de vraag of deze bepalingen directe werking hebben, het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Het bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Zoals dit ook wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, maken verzoekers niet aannemelijk dat hun zoon niet in El Salvador kan aansluiten bij het aldaar geldende onderwijssysteem, zeker nu zij niet betwisten dat hij daar reeds onderwijs hebben genoten en hij geen gespecialiseerd onderwijs behoeft. In de mate dat dit middelonderdeel ook moet worden betrokken op het oudste, thans meerderjarige kind van het gezin, moet erop worden gewezen dat verzoekers geen concrete argumenten aanvoeren tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat "wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element [...] geen buitengewone omstandigheid [vormt] daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is.", zodat zij niet aantonen dat dit kennelijk onredelijk is, of in strijd met het recht op onderwijs, nog daargelaten de vaststelling dat ook wat haar betreft niet blijkt dat zij geen verdere scholing zou kunnen verkrijgen in het land van herkomst.

Tegen het motief dat verzoekers daarenboven steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen, brengen verzoekers in dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens wordt gespecificeerd dat de vreemdeling het land legaal moet binnenkomen of er legaal moet verblijven en dat illegaal verblijf dus geen belemmering is om een dergelijke aanvraag in te dienen. Met deze argumentatie tonen zij echter niet aan dat een scholing in illegaal verblijf automatisch als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat dit motief van de verwerende partij, in samenhang met alle andere motieven, kennelijk onredelijk is in het licht van de beoordeling of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Verzoekers tonen niet aan dat het hoger belang van het kind in het licht van artikel 8 van het EVRM is geschonden of niet afdoende is onderzocht. Evenmin blijkt derhalve een schending van artikel 3 van het IVRK en artikel 22bis van de Grondwet of enig kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel handelen inzake het standpunt dat de scholing van de beide kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Wat het geschonden geachte artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, volstaat de vaststelling dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een nationale bepaling is die geen uitstaans heeft met het Unirecht, zodat artikel 7 van het Handvest -waarvan de inhoud overigens analoog is aan die van artikel 8 van het EVRM- niet dienstig kan worden aangevoerd.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij tonen evenmin aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan wat hiervoor werd beoordeeld, is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, en luidt als volgt:

*“Overwegende dat de bevelen om het grondgebied te verlaten een accessorium zijn aan de beslissing inzake de aanvraag artikel 9bis, omdat ze tegelijkertijd werden betekend;
Dat“de bevelen moeten worden geschorst en vernietigd als accessorium van de beslissing en wegens het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid”.*

2.2.2. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel, dat als ongegrond werd beoordeeld en dus niet leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg is verzoekers betoog dat de bevelen als accessorium ook moeten worden vernietigd, niet dienstig.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzake,,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS